

COMMON CRACKLE

*Common Crackle fundet i Gevninge ved Roskilde.

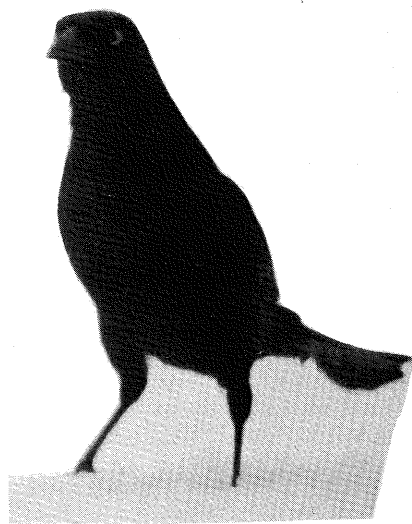
Den 8. April 1970 ringede fru dyrlæge Andersen, Gevninge til mig og meddelte, at der i 14 dage havde været en ukendt fugl i dyrlægeboligens have, hvor den regelmæssigt opsøgte en fodringsplads for smaafulge.

Den 9. April fik jeg selv fuglen at se, dels i havens buske og træer dels paa fodringspladsen i 5 m. afstand gennem et vindue. Belysningen var god dog ikke solskin.

Fuglen var paa størrelse med en Misteldrosel men virkede slankere, idet halen var paaafaldende lang. Næbbet var graasort, kraftigt. Øjet lyst straagult. Benene og fødderne sorte, kraftige. Hovedet, halsen, svingfjerene og halen var metalskinnende sortblaa, kropfjerene matsorte. Den lange hale var vifteformet afrundet udadtil.

Naar den slog til paa fodringspladsen gik den som en Stær.

I flugten hørtes en Sjaggerlignende skratten og et svagt fløjt, der kunde minde om Dompap. Desuden hørtes en "sang" bestaaende af knirkende, umelodiske lyde. Under sangen, som hørtes da den sad i et lavt træ, baskede

den med vingerne og spredte halen vifteformet.

Den virkede mere sky end de tilstedeværende Stære og andre smaafulge.

Den 10. April blev den fotograferet af stud. mag. Arne H. Larsen.

Denne beskrivelse og billederne viser, at det har drejet sig om en udfarvet han af den nordamerikanske Trupialart Common Crackle (*Quiscalus quiscula*), der som ynglefugl findes udbredt over det østlige USA og store dele af Canada helt op til Mackenziedistriktet og New Foundland. Den overvintrer i den sydlige halvdel af sit udbredningsomraade.

Denne art er mig bekendt aldrig truffet i Europa. Det kan naturligvis ikke udelukkes, at det har drejet sig om en undsluppet burfugl, men i følge dr. Holger Poulsen er arten sjælden i europæiske aviaries. I England har man anerkendt en forekomst af Baltimore Trupial som naturlig (fuglen blev fanget) og der skulde vel ikke være noget i vejen for at den større, kraftigere og mere haardføre Common Crackle ogsaa skulle kunne præstere en krydsning af Atlanterhavet ved egen kraft. Fuglen ankom til Gevninge samtidig med store Stæreflokke og efter at være blevet set daglig forsvandt den omkring 20. April.

Ole Schelde

Fotos: Arne H. Larsen

*DAMKLIRE

Damklire på Sjælland.

Den 10. Maj 1970 meddelte Børge Palm mig, at han kl. 15 havde set en Damklire (*Tringa stagnatilis*) i Borreby mose. Den opholdt sig i en oversvømmet eng, hvor den søgte føde sammen med Tinksmede og Brushøns. Den blev studeret i en halv time i skarpt medlys på 50 m. afstand.

Han gav følgende beskrivelse af fuglen: Damkliren var ved første øjekast iøjnefaldende ved sin meget lyse fjerdragt, der mindede om Hvidklire. Hals og forbryst hvidlig med fine men tydelige småpletter. Førryg og vingeverside spættet, mørkbrun og lyst gulbrun. Overgumpen hvid fortsat i en kile op ad ryggen, hvilket tydeligt sås under flugten. Næbbet tyndt og fint, benene høje og slanke, farven på næb og ben mørk. Fuglens bevægelser var lette og graciøse og flugten hurtig og behændig. Stemmen, som blev hørt under flugten var et flere gange gentaget "kiu" med et lille mellemrum mellem hvert skrig. Den var lidt større end en Tinksmed med betydeligt mindre end en Brushane.

Jeg tog straks til Borreby og havde kl. 18 lejlighed til at se fuglen på den angivne lokalitet under de samme gode observationsbetingelser. Jeg havde medbragt The Popular Handbook of Rarer British Birds og kunde derved konstatere, at Damkliren endnu ikke var i fuld sommerdragt eftersom panden var lys og de mørke pletter på flankerne ikke fuldt udviklet. Der kunne ingen tvivl være om bestemmelsens rigtighed. Jeg vil endda gå så vidt at sige, at arten vil være let at identificere for erfarne feltornitologer.

Dagen efter blev fuglen forgæves eftersøgt. Damkliren er en østlig art, som ikke tidligere er truffet i Danmark. Den er set en gang i Sverige (Malmø 11.5.60) og mere end 10 gange i England. 5 af disse observationer er fra April-Maj og resten fra August-Oktober.

Ole Schelde

